altsaa blot kommer dertil, at man vil give Interessenterne en Bonus ud af, hvad der er blevet betalt for meget i Præmier og Sikkerhed — og det er lige knap det, man vil give dem — forekommer det mig nok, at man kan tale om at udtrykke det paa den Maade, jeg har gjort, men jeg er meget villig til at sige, at hvad der skal være Ret for den ene, bør ogsaa være Ret for den anden, og at det er naturligt og billigt, at man giver alle Adgang til at deltage i denne Bonus.

I øvrigt var det mig selvfølgelig meget kært, at den højtærede Finansminister ikke modsatte sig den yderligere Overvejelse af dette Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at fremdrage. Derimod indskrænkede han sig til at fremdrage de Vanskeligheder, som kunde være forbundne dermed. Dem har jeg ikke lagt noget Skjul paa, jeg har tværtmod straks erkendt, at det altid har haft nogen Vanskelighed, men jeg tror dog, at Vansleligheederne lade sig løse. Naar den højtærede Finansminister særlig hentydede til, at Lovens § 21 forudsætter Muligheden af, at det kunde ved ny Erfaringer findes, at det var nødvendigt at lave Tarifferne om, men at det i Forbindelse dermed var blevet fastsat, at dette ikke kunde have nogen Indflydelse paa de ældre indtil den Tid tegnede Forsikringer, saa tillader jeg mig rigtignok at mene, at Betydningen deraf er, at man ikke, hvis man skulde finde, at der var en større Dødelighed end forudsat, derfor kunde paalægge de allerede indtegnede Forsikringer en større Præmie, end de ellers skulde betale. Men jeg anser det for at være en Forudsætning for Loven, at dersom man kom til det Resultat, at Præmierne vare højere, end de behøvede at være, skulde man give dem et Afslag, thi dette Princip er ikke noget, jeg ønsker at lægge ind i Loven, naar der ikke der omtales noget i den Henseende. Tværtimod staar der i § 23, at enhver, som er forsikret i de gamle Anstalter, skulde nyde Fordelen af Afslaget i de Præmier, som skulde betales, naar man opgjorde Tariffen paa den Maade, som Loven foreskriver. Vi se, at ved Siden af, at Loven i § 21 vil værne om de bestaaende Forsikringer og siger, at fremtidige Forandringer i Præmierne skulle være uden Indflydelse paa dem, som have tegnet sig, har man tillige fastslaaet det Princip, at hvis Præmierne skulde vise sig at være højere end nødvendigt, skal der gives et Afslag. Det staar ikke udtrykt for dem, som ere i denne Anstalt, men det Princip er gjort gældende i Loven for de ældre Anstalters Vedkommede, Loven kender dette Princip og har benyttet det.

Men spørges der da om de Regler, som det skulde være muligt at gøre gældende ved de aarlige Bonusopgørelser, saa nævnes der som der største Vanskeligheder: Evalueringen af Beholdningen, og dernæst Forandringer i Tariffen eller saadanne Omstændigheder, som nødvendiggøre Forandringer i Tariffen. Men det forekommer mig, at hele dette Spørgsmaal om Evaluering af Beholdningen ikke har noget med denne Sag at gøre, thi det vil jeg straks sige til Beroligelse for det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Knudtzon), at det selvfølgelig aldrig kunde falde nogen ind, som kender til disse Forhold, at ville uddele hele den opsparede Sum eller blot nogen væsentlig Del af denne opsparede Sum, altsaa hvad der er kommet fra Anstalten af 1842 og fra Livsforsikringsselskabet Kjøbenhavn, i det hele taget den store Formue, som er erhvervet ved Konjunkturerne, derved, at store Kapitaler ere gjorte frugtbringende i gode Tider, da Renten var høj. Af selve det Beløb kan der selvfølgelig ikke være Tale om at give Bonus. Og hvorfor kan der ikke være Tale derom? Fordi først og fremmest Grundsætningen for enhver god og sund Forretning er, at den skal være sikker, fast og konsolideret, at den skal have en Reservefond. Anstalten maa have en Reservefond, en meget stor Reservefond, saaledes som ogsaa Loven forudsætter, og til denne Reservefond er den Kapital, som findes, og som nu regnes med til Formuen, ikke væsentlig for stor. Det kan være, at den er noget højere, et Par Millioner højere, end den behøver at være, men det er det ikke værd at strides om; i ethvert Tilfælde kunde man let enes om, hvor stor Reservefonden skulde være, hvor stort et Beløb der skulde henlægges som urørligt Reservefond, hvoraf der naturligvis ikke kunde blive Tale om at give nogen Bonus. Naar man først og fremmest slog den Grundsætning fast, var man borte derfra, thi saa vilde det i Virkeligheden ikke betyde meget, om dette Reservefond ved dets Opgørelse hvert Aar skulde vise nogen Fluktuation i Kurserne, det vilde betyde overmaade lidt, naar der var en Kapital, som hørte til Reservefonden, som var den Reserve, som skulde være der, især naar man beregnede denne Reserve rigeligt. Men desuden forekommer det mig at være en Grundsætning, som er rimelig at anvende for en Anstalt som denne, at man ikke opgør sin Formue i Henhold til den øjeblikkelige tilfældige Kurs paa Aarets